

ATKELIAUJA PAVASARIS KIEK AŽUOLUI METŲ?

Pavasarij išėjęs aš į lauką
ilgai žiūrėjau ir susimąsčiau:
kiek laiko šitas ažuolas čia auga?
Gal kokį šimtą metų ar daugiau?

Užaugt reikėjo jam daugybės metų,
vandens ir oro, maudytis šviesoje,
kad nuolat stiebtų į galingą, platų,
didžiausią medį girioje visoje.

Prie senojo ažuolo surašk:

- LOKIUKĄ ir jo draugus, matuojančius ažuolo kamieną
- KIŠKIUKĄ, skaičiuojantį kelmo rieves
- TĖTĮ LOKĮ, besigardžiuojantį ankstyvais pusryčiais
- Medį RAUSVAIS ŽIEDAIS ir medį BALTAIS ŽIEDAIS
- Du SKUNKUS su pažimomis
- Taškuotą ARBATINUKĄ
- Garsiai skaitantį TĖTĮ PELE
- MAMĄ ir TĖTĮ BALANDŽIUS su šakelėmis snapuose
- Skambantį ŽADINTUVĄ
- Tris miegančias SRAIGES, susiglaudusias kartu
- MAMĄ ELNĘ su matavimo juosta
- Ryškią RYTINĘ ŽVAIGŽDĘ
- BURUNDUKŲ jauniklius, kurie valosi dantis
- Besirąžančią VARLĘ
- IŠMINTINGĄJĄ PELĖDĄ, einančią miegoti
- LOKIUKO JAUNESNĮ BROLĮ ir SESE, kurie mokosi pažinti laikrodį
- Penkis jaukius LIZDUS

SVEIKAS, AŽUOLE!

Štai ažuolas pavasarį pabudo,
kai bitės dūzgė po žirginėlius,
o pumpurai žaliuojantys sujudo,
išskleidę savo blizgančius lapus.

– Kiek metų, – jo paklausiau, – plačialapi,
Galiūne girios, čia jau augi tu?
Man susimąstęs ažuolas atsakė:
– Skaičiuoju amžių jau penkių šimtų.

Ažuolui
nubudus
surask:

- LOKIUKĄ, lyginantį mažą gilę su galingu ažuolu
- VOVERIŲ ŠEIMYNĄ, baigiančią triaukšti savo žiemos atsargas
- MOČIUTĘ ir SENELĮ ŠIKŠNOSPARNIUS, apsiklojusius minkšta žieve

- KIŠKIUKĄ ir KURMĮ, tyrinėjančius ažuolą
- IŠMINTINGĄ PELĖDĄ, pasakojančią apie medžius
- Skaičių „500“, išdėliotą iš MĒLYNŲJŲ VARPĖLIŲ
- Šešis alkanus VIKŠRELIUS

- ŽIEDADULKIŲ debesį
- VORĄ, audžiantį sau tinklą
- SKRUZDŽIŲ koloną
- VARLĘ, vedančią gamtos mokslų pamoką

- ELNIUKUS, prižiūrinčius ažuolo sodinuką
- Septynias BITES prie ažuolo žirginėlių
- Pro šakas sklindančią pavasario SAULĖS ŠVIESĄ

- Tris AŽUOLIUKUS, augančius miško paklotėje
- GENĮ, kalantį ažuolo kamieną
- GYVATĘ su skrybėlaite